

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/143/2019
Identifikačné číslo spisu: 8714207882
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8714207882.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. N., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v R., G. X, zastúpeného JUDr. Jánom Garajom, MBA, advokátom, so sídlom v Poprade, Hviezdoslavova 2, proti žalovanému Prešovskému samosprávnemu kraju, so sídlom v Prešove, Námestie mieru 2, IČO: 37 870 475, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17C/158/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. februára 2019 sp. zn. 18Co/145/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 4. apríla 2018 č. k. 17C/158/2014-177 žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v konaní bolo nesporné, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností (pozemkov) zastavaných stavbami (cestami), ktoré sú vo vlastníctve žalovaného, a to na základe dohody o prechode majetku podľa zákona č. 416/2001 Z. z. zo dňa 9. marca 2007. Uviedol, že na základe zákona č. 66/2009 Zb. sa vykonávajú v súvislosti s usporiadaním pozemkov pod stavbami úpravy, ktoré ale nie sú dokončené. Zo stanoviska občianskoprávneho a obchodného kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 10. januára 2013 nevyplýva, že odškodnenie za zriadenie vecného bremena by malo mať charakter opakujúcej sa náhrady ako je to požadované žalobcom v tomto spore. Poukázal aj na to, že žalovaný vzniesol dôvodne námietku premlčania, keďže trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na súde uplynula dňa 1. júla 2012 a žalobca žalobu podal až dňa 30. júna 2014. Žalobu preto ako nedôvodnú zamietol. Po právnej stránke aplikoval § 152 ods. 2 Občiansky súdny poriadok (účinného do 30. júna 2016), čl. 1 a 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, §§ 3 a 8 zákona č. 135/1961 Zb. a vyhlášky 35/1984 Zb. ako aj §§ 2, 3 a 4 zákona č. 66/2009 Z. z., §§ 451, 458 a 100 ods. 1, 2 a § 101 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom

z 13. februára 2019 sp. zn. 18Co/145/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prijatím zákona č. 66/2009 Z. z. došlo k úprave pomerov pre vlastníkov pozemkov pod stavbou. Cieľom tejto právnej úpravy bolo usporiadať doteraz neusporiadané vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami, ktoré boli delimitované na obce a VÚC. Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona pozemok pod stavbou je zaťažený vecným bremenom vo verejnom záujme. Potom žalobca má po nadobudnutí účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. nárok na náhradu za zákonné vecné bremeno. Priznať mu súčasne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku bez právneho dôvodu za obdobie od 28.6.2012 do 27.6.2014 neprichádza do úvahy. Ak súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že žalobe žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné vyhovieť a preto ju zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne. Rozsudok súdu prvej inštancie preto podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na §421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 94/2011-44 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 34/2010. Žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania splnením procesných predpokladov a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V danom prípade dovolateľ odvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli citované zákonné ustanovenie C. s. p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

9. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní uviedol len to, že s rozhodnutím odvolacieho súdu nesúhlasí, a že relevanciu svojich tvrdení a dôvodnosť dovolania opiera o ustálenú judikatúru ústavného

súdu a najvyššieho súdu. Pritom odkázal na Nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 94/2011 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 34/2010, z ktorých citoval ním vybrané časti. Vôbec nekonkretizoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nevysvetlil, v čom spočíva nesprávnosť názoru odvolacieho súdu, že na žalovaný nárok uplatnený žalobou dňa 30.6.2014 treba aplikovať zákon č. 66/2009 Z. z., a nie ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Rovnako nevysvetlil ani to, prečo na daný právny vzťah medzi žalobcom ako vlastníkom pozemkov a žalovaným ako vlastníkom stavby, nachádzajúcej sa na týchto pozemkoch, ktorý už rieši osobitný zákon, sú naďalej aktuálne ním citované rozhodnutia ústavného súdu, resp. najvyššieho súdu. Navyše, dovolateľom označený nález ústavného súdu nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, keďže dovolacím súdom v sústave súdov Slovenskej republiky je len najvyšší súd a nie ústavný súd (pozri R 71/2018). V súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 34/2010 treba uviesť, že v tam posudzovanej veci išlo o prípad uloženia káblov pod povrchom pozemku bez súhlasu vlastníka dotknutého pozemku. Nešlo preto o skutkovo a právne obdobnú vec v porovnaní s vecou, ktorá je predmetom tohto sporu. Odkaz dovolateľa na toto rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého sa mal podľa dovolateľa odvolací súd odkloniť, je preto nenáležitý. Absentuje tak vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci spôsobom, ktorý predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

10. So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd žalobcom podané dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

11. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.